

Arrest

nr. 113 941 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JUTTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Hazara origine. U bent afkomstig van het dorp Tamiki in de regio Nala Khord (district Qarabagh, provincie Ghazni, Afghanistan). Volgens uw verklaringen verloofde uw zus zich in de winter van 1390 (2011 Gregoriaanse Kalender (GK)) met uw neef langs moederszijde, Habibullah. Hij werkte als tolk voor de Amerikanen en kwam in die hoedanigheid omstreeks diezelfde periode naar jullie regio met hulpgoederen. Sindsdien deed het gerucht de ronde dat Habibullah zich bekeerd had tot het Christendom en dat hij mensen in de regio ook wilde bekeren. Om deze reden werd hij in de 5e of 6e maand van 1390 (zomer van 2011 GK) bedreigd door de mensen van zijn dorp. Nadat zijn wagen beschoten werd in de pas van Sokhta, vluchtte hij met zijn ouders naar Pakistan. Hij diende er een aanvraag in om naar de Verenigde Staten te kunnen gaan. Habibullah's vader reisde in de maand hamal van 1391 (maart- april 2012 GK) naar

Afghanistan terug om zijn zoon en uw zus Zulaikha officieel te verloven. Als gevolg daarvan deden ook over uw zus geruchten de ronde doen, aangezien de mensen er van uitgingen dat zij niet met Habibullah zou trouwen als ze zelf geen christen was en dat ze als leerkracht in de plaatselijke school de kinderen zou proberen te bekeren tot het christendom. Begin van de maand hamal 1391 (omstreeks maart 2012 GK) sprak de plaatselijke mullah uw familie aan op deze verloving. Hij vroeg uw vader de verloving af te breken, omwille van de reputatie van Habibullah. Uw vader weigerde dit te doen, omdat de verloving al lang afgesproken was. Sindsdien begonnen de dorpingen jullie op vraag van de mullah anders te behandelen. Ongeveer een maand later benaderde Khalifa Samad, een hazara uit het dorp Khan Miana die tegen betaling spioneerde voor de plaatselijke taliban, uw vader met de vraag Zulaikha uit te huwelijken aan zijn zoon. Onder het voorwendsel dat uw zus christen geworden zou zijn, verwachtte hij niet in de kosten te moeten delen. Uw vader zou echter opnieuw weigeren. Op 13 hamal 1391 (1 april 2012 GK) kwam Khalifa Samad u in de winkel opzoeken met dezelfde vraag. Aangezien uw vader op dat moment in Ghazni verbleef voor inkopen, overlegde u met uw familie, waarna u opnieuw weigerde. Op 15 hamal 1391 (3 april 2012 GK) werd uw vader in de woestijn van Qarabagh vermoord. Zijn medepassagier, een andere winkelier, moest jullie de boodschap overmaken dat Zulaikha met de zoon van Khalifa Samad moest trouwen, zoniet zou er nog iets ergers gebeuren. Op 16 hamal 1391 (4 april 2012 GK) werd u opnieuw benaderd door Khalifa Samad op de begrafenis van uw vader. Hij gaf u als deadline 18 van hamal 1391 (6 april 2012 GK) om het huwelijk te laten plaatsvinden. Indien uw zus dan nog steeds zou weigeren, dan zou ze publiekelijk gestenigd worden in het dorp op basis van de beslissing van de mullahs. Die dag weigerden jullie echter opnieuw en u en Zulaikha ontvluchtten het dorp. Jullie verbleven daarop enkele dagen bij familie in Lomo, van waar jullie op de 22e van hamal 1391 (10 april 2012 GK) naar Pakistan door reisden. In Pakistan voegde uw zus zich bij uw neef Habibullah om samen met hem naar de Verenigde Staten te gaan. U verbleef gedurende 4 dagen bij hen, waarna u met een smokkelaar alleen doorreisde naar België, waar u op 17 juni 2012 toe zou komen. Op 18 juni 2012 vroeg u hier asiel aan. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de plaatselijke mullahs omdat u naliet de verloving tussen Zulaikha en Habibullah af te breken. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: Uw originele taskara; uw originele schoolresultaten.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 8 maart 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar bent, niet kan worden beschouwd als minderjarige. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de oorzaak van de door u beweerde problemen waardoor u Afghanistan verlaten zou hebben. Meer bepaald dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde over de aanleiding van uw problemen een dermate vage indruk maakten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven. Zo kon u amper iets vertellen over de grond van uw problemen, met name het werk van uw neef/schoonbroer Habibullah waardoor hij op de eerste plaats in de problemen gekomen was. Uw informatie hierover beperkte zich tot de vage kennis dat hij werkzaam was als een tolk voor Amerikanen in Kabul. Hoewel u niet weet voor welke organisatie(s) hij gewerkt heeft, zouden het geen soldaten geweest zijn, al droegen sommigen wel een uniform. Deze organisatie zou zich beziggehouden hebben met het brengen van hulpgoederen naar alle dorpen van het district Jaghori (provincie Ghazni), al weet u niet of de werkzaamheden van uw tolk zich tot dit district beperkte (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 17-18 en 05/06/2013, 4). U legde ook geen enkel document neer om de professionele activiteiten van Habibullah te staven. Hoewel uw vlucht uit Afghanistan rechtstreeks als gevolg is van Habibullah's problemen in Afghanistan, zou het zelfs niet bij u opgekomen zijn om hem of iemand van zijn familie hierom te vragen. De vaststelling dat u, noch iemand van uw familieleden, er evenmin aan gedacht hebben om gegevens uit te wisselen opdat u ook na uw vertrek uit Pakistan met hen contact zou kunnen houden, is allerm minst geloofwaardig. Vooral gezien u op het eerste gehoor nochtans verklaarde sinds uw verblijf in België wel degelijk nog telefonisch contact gehad te hebben met uw oom langs moederszijde om u naar uw moeder te informeren (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 11-12 en 23). U heeft dan ook geen enkele overtuigende uitleg waarom u uw neef alsnog niet meer zou kunnen contacteren om u te helpen uw asielaanvraag te staven (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 15-16). Uw verklaringen omtrent de problemen die Habibullah naar aanleiding van zijn werk kreeg, blijven evenzeer

vaag. Zo zouden Habibullah's dorpsgenoten hem er plots van verdacht hebben een christen te zijn en hen te willen bekeren, nadat hij éénmaal iets getolkt had voor de Amerikanen dat bij zijn dorpsgenoten vreemd overgekomen was (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 14). Het blijkt bijgevolg dan ook om een zeer plaatselijk probleem te gaan, meer bepaald in zijn dorp, hetgeen duidelijk blijkt uit het feit dat Habibullah er geen graten in zag om voor de verloving persoonlijk een aantal dagen in uw dorp te verblijven (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 7 en 13). Nochtans koos Habibullah omwille van zijn probleem onmiddellijk naar Pakistan te vluchten, in plaats van bijvoorbeeld eerst te proberen zich definitief in Kabul te vestigen waar hij uiteindelijk toch al jaren woonde en werkzaam was. Uw uitleg dat mensen uit Jaghori hem ook in Kabul zouden kunnen vinden (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 15 en 4-5), is louter een vermoeden. Daarbij komt nog dat u, ondanks uw scholingsgraad (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 2-4), de problemen van Habibullah op het eerste gehoor in de 5e of 6e maand en dus in de zomer van 1390 situeerde, terwijl u het op het tweede gehoor steevast over de winter van 1390 had (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 18 en 05/06/2013, 5 en 15). Voorts kan de bedenking gemaakt worden waarom de imam van uw dorp zich plots tegen de verloving van Zulaikha en Habibullah zou keren, nadat hij die kort daarvoor zelf nog probleemloos met een religieuze ceremonie bekrachtigde (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 6). Ondanks de door u zelf aangehaalde geografische nabijheid van uw dorp en dat van Habibullah, zou niemand van uw dorp voor de verloving op de hoogte geweest zijn van Habibullah's problemen. Uw uitleg hiervoor dat jullie imam enkel bezig was met zijn werk in de drie dorpen waarvoor hij verantwoordelijk was (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 7), maakt immers nog niet aannemelijk dat hij zich niet beter zou informeren wanneer één van zijn gelovigen in het huwelijk treedt met iemand van buiten zijn dorp, vooral als die dorpen aan elkaar grenzen. Evenzeer bevreemdend is ook de vaststelling dat uw vader, ondanks voornoemde problemen van Habibullah in zijn dorp, op geen enkel moment rekening hield met de mogelijke consequenties van de bekendmaking van zijn dochters verloving met een dermate besproken persoon in de regio (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 17). Behalve deze opmerkelijke vaststelling is het in de Afghaanse context bovendien nog minder aannemelijk dat uw vader zijn dochter effectief zou laten huwen met een man die ervan verdacht wordt zich tot het Christendom te hebben bekeerd. In diezelfde context is het immers weinig waarschijnlijk dat achterblijvende familieleden in de regio – in casu uw moeder in Nala Khord enerzijds en uw zus en schoonbroer in Asiab Khordi (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 12 en 17 en 23, en 05/06/2013, 3) - ongestoord konden blijven wonen, ondanks deze ernstige smet op de eer van de familie. Wat betreft uw vrees problemen te krijgen met Habibullah's familie indien u de verloving af zou breken (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 12), dient aangestipt te worden dat deze geenszins in verhouding staat met de vrees ten aanzien van de volledige lokale en zelfs Afghaanse gemeenschap door de keuze van uw vader om de verloving te bestendigen. Op basis van al deze bevreemdende elementen kan bijgevolg geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vader zonder hierbij enige bedenking te maken zijn dochter zich liet verloven met een vermeende bekeerling tot het christendom, en dus ook niet aan uw daaruit volgende bewering dat uw zus en u omwille van diezelfde verloving van proselitisme verdacht werden. Deze algehele indruk wordt nog versterkt door een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen tijdens beide gehoren op het CGVS, onder meer over hoe vaak, waar en wanneer Khalifa Samad u bedreigde. Zo verklaarde u op het tweede gehoor plots dat Khalifa Samad u éénmaal voor de dood van uw vader kwam opzoeken in jullie winkel en vervolgens driemaal op de dag na diens dood bij jullie thuis (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 13). Op het eerste gehoor zei u echter dat Khalifa Samad u 2 dagen voor en 2 dagen na de dood van uw vader telkens in jullie winkel had opgezocht (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 20 en 22). Bovendien situeerde u de begrafenis van uw vader op het eerste gehoor op de 16e van hamal en dus een dag na de moord (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 20 en 22), terwijl u op het tweede gehoor verklaarde dat de begrafenis nog de dag zelf van uw vader zijn dood plaatsvond (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 13). Hoewel u op het eerste gehoor nog verklaarde dat Khalifa Samad u ook op de begraafplaats zelf dreigend aangesproken had (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 22), beweerde u op het tweede gehoor dat hij zelfs niet aanwezig was op uw vader zijn begrafenis (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 13-14). Al deze elementen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Behalve de vaststelling dat u zelfs geen consistente verklaringen aflegt met betrekking tot de dag waarop uw vader begraven zou zijn, dient in verband met zijn dood ook nog aangestipt te worden dat u verklaarde in feite niet te weten om welke reden uw vader vermoord werd. Uw vermoeden dat Khalifa Samad betrokken is bij de dood van uw vader baseert u bijgevolg voornamelijk op een eerdere bedreiging van die persoon aan uw vader om zijn boekentransport stop te zetten en zijn echter aan Khalifa Samad's zoon uit te huwelijken (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 7-8 en 05/06/2013, 10). De vraag rijst echter waarom Khalifa Samad of een andere plaatselijke talibanspion deze informatie niet eerder aan de taliban doorgespeeld had, aangezien dit blijkbaar was wat hij tegen betaling voor de taliban deed (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 20-21). Uit uw verklaringen blijkt immers dat het in Tamaki geen geheim was wat uw vader voor twee plaatselijke scholen deed (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 12 en 17). U legde bovendien geen enkel document

neer om uw asielrelaas te onderbouwen. De enige door u neergelegde documenten, uw taskara en attesten met schoolresultaten, hebben immers enkel betrekking op uw identiteit en activiteiten in land van herkomst, hetgeen hier niet meteen in twijfel wordt getrokken. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Afgaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Ghazni dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Ghazni te ontlopen. Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Uw vader had zowel een winkel, als land en vee. Uw moeder blijkt momenteel dan ook in staat volledig zelf in haar onderhoud te voorzien (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 5 en 05/06/2013, 18). Bovendien is gebleken dat ook uw oom langs moederszijde bereid is veel geld op tafel te leggen om u financieel te ondersteunen indien nodig. Zo betaalde hij 7500 euro om uw reis naar België te bekostigen (gehoorverslag CGVS 05/06/2013, 16). Deze elementen scheppen dan ook de indruk dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken. Voorts heeft u volgens uw beweringen tot de 9e graad onderwijs genoten in Afghanistan, en beschikt u over afdoende kennis van zowel Dari als Pashtou om u in deze talen uit te drukken (gehoorverslag CGVS 23/10/2012, 4 en 3). U verkeert daarenboven in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent tot tal van andere professionele activiteiten in een stedelijke context, allemaal elementen die uw kansen om een ander een leven op te bouwen aanzienlijk doen toenemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Qarabagh te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou geïsoleerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS 06/05/2013, 18). Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse

overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanspraak.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker op het tweede gehoor dat Khalifa Samad hem voor de dood van zijn vader eenmaal in hun winkel kwam opzoeken en vervolgens driemaal bij hun thuis op de dag na diens dood. Op het eerste gehoor zei verzoeker echter dat Khalifa Samad hem twee dagen voor en twee dagen na de dood van zijn vader telkens in hun winkel had opgezocht. Verder verklaarde verzoeker op het eerste gehoor dat de begrafenis van zijn vader op de zestiende van hamal plaatsvond en dus één dag na de moord, terwijl hij op het tweede gehoor verklaarde dat de begrafenis nog de dag zelf van zijn vaders dood plaatsvond. Ook verklaarde verzoeker op het eerste gehoor dat Khalifa Samad hem op de begraafplaats zelf dreigend had aangesproken, terwijl hij op het tweede gehoor stelde dat Khalifa Samad op zijn vaders begrafenis niet aanwezig was. Verzoeker stelt over deze tegenstrijdigheden in zijn verzoekschrift dat het om kleine vergissingen gaat die het vluchtrelaas niet ongeloofwaardig maken, gelet ook op de taalbarrière, de emotionele spanningen die een gehoor met zich meebrengen en het ruime tijdsverloop sinds het plaatsvinden van de gebeurtenissen. De Raad is echter van oordeel dat deze tegenstrijdige verklaringen wel degelijk elke geloofwaardigheid ontnemen aan verzoekers asielaanspraak. Het is immers volledig ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou vergissen over wanneer zijn vaders begrafenis plaatsvond en over hoe vaak, waar en wanneer Khalifa Samad hem bedreigde. Dit zijn immers wezenlijke gebeurtenissen waarvan mag worden aangenomen dat ze in het geheugen gegrift staan als ze zich werkelijk hebben voorgedaan. Bovendien hebben deze

gebeurtenissen betrekking op de kern van verzoekers asielaanvraag zodat de tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielaanvraag volledig ondermijnen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad acht het redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Verzoeker is immers een volwassen jongeman, die in Afghanistan tot het vierde jaar van het middelbaar onderwijs naar school is geweest en die Dari en een beetje Pasjtoe spreekt. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht gesteld dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan in staat moet zijn om tal van professionele activiteiten in een stedelijke context uit te oefenen. Verzoeker betwist dit ook niet.

De Raad is verder van mening dat er geen gegevens voorhanden zijn dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’ noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid

tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op highprofiledoelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit.

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER